

El jurament hipocràtic

Els notaris del que passa cada dia, els periodistes, ens informen que al centre de salut de Fraga un nen, amb una lesió ocular, no va ser atès perquè els seus pares parlaven en català. Es veu que la funció de representant d'Hipòcrates de Cos l'exercia una senyora amb els estudis acadèmics acabats, però amb un sentit de la cosa hipocràtica embolicat amb un salvallip. Fa temps, els metges penjaven a la seva sala d'espera un quadre amb el jurament hipocràtic, una antiga tradició, i diria que per això mateix, venerable. En el seu punt primer, jura consagrar la seva vida al servei de la humanitat. Al punt tercer jura practicar la seva professió amb consciència i dignitat. Al punt quart jura que l'objecte primer del seu treball és la salut del pacients. Al jurament setè diu que no permetrà que prejudicis de religió, nacionalitat, raça, partit polític o nivell social s'interposin entre el deure i la consciència. Al novè jura servir el màxim respecte a la vida i dignitat humanes. La conducta d'aquesta galena: És servei humà? Correspon a qui practica la seva professió amb consciència i dignitat? Es pot considerar que ha considerat primer que tot com estava la salut del nen? Ha actuat sense cap perjudici? Ha respectat la vida i dignitat humanes? Si la notícia és certa, es tracta d'una conducta amb la més greu de les mancances deontològiques, apart d'un escàndol més sobre la nostra llengua. La cosa gruixuda és que no necessitava res més que mirar el pacient, no li calia entendre cap altra llengua que la dels símptomes i síndrome de la situació, molestar-se en mirar l'ull del nen. Un veterinari té pacients que diuen mu, altres guau, altres miau i així, però el veterinari com a molt n'escolta el to, ell va per feina: mira. Els pacients humans que encara no saben parlar, o ploren o estan tristos o criden aah!, i això basta. Per la seva banda aquesta senyora metgessa, segurament deu passar alguna estona deixant escapar un aaah! quadrupèdic, estona que no deu pas aprofitar per a autoexaminar-se. Ignoro, entre moltíssimes altres coses, si és o no fàcil passar-se de la medicina humana a l'animal. El recordat senyor Frutos, veterinari a Sant Ramon de la Manresana, tenia un coneixement ample i comprovat de l'aterosclerosi "per medicina comparada", em deia ell aprofitant la tradicional hospitalitat dels Mercedaris un dia del sant Patró. Segurament li seria fàcil a aquesta metgessa diagnosticar, simplement mirant l'ull, una conjuntivitis traumàtica que ha dies va patir el meu periquito per un cop del seu baldador. Com deu actuar la galena si el pacient és un immigrant? De puntetes? No puc fer res més que suggerir aquest canvi d'ofici a aquesta modèlica senyora, si és que per a fer de metge necessita incorporar al síndrome (conjunt de símptomes) la parla per a poder fer la diagnosi i establir un tractament. En quant a l'acte denigrant de què la culpen no es tracta de res més que d'una mica de "segallosa" al cervell, com es pot comprovar si ensenya la llengua.

Hug Banyeres. Doctor en Filosofia